

Giáo Xứ St. Nicholas Trường Việt Ngữ Chuyện Vui năm 2000-2001

Tăng Ngọc Khanh- Cựu Hiệu Trưởng

Nhân dịp kỷ niệm 30 năm thành lập trường Việt Ngữ Cộng Đoàn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, Giáo xứ St. Nicholas, Orange County, California, tôi được Ban Điều Hành Trường Việt Ngữ mời đóng góp một vài cảm nghĩ về trường, nơi tôi đã phục vụ với chức vụ hiệu trưởng, niên khóa 2000 -

2001. Tôi được mời nhận chức vụ này trong một trường hợp rất đặc biệt; vì vậy tôi xin chia sẻ với quý vị những trải nghiệm và tâm tư của tôi đối với Trường Việt Ngữ vào thời điểm đó, góp thêm một chút gì **để nhớ, để thương** và **để vui** trong kỷ niệm phục vụ Trường Việt Ngữ của Cộng đoàn chúng ta nhé!

Năm 2000, Ban Điều Hành (BDH) Trường Việt Ngữ của giáo xứ thời đó, sau thời gian phục vụ ba (3) năm, đã xin từ nhiệm và yêu cầu BCH Cộng Đoàn bầu chọn BDH mới thay thế tiếp nối công việc này. Sau một thời gian Cộng Đoàn đã ra thông cáo khá lâu kêu gọi ứng viên tham gia bầu BDH mới cho trường, nhưng không thấy có ai hưởng ứng lời mời, cha quản nhiệm đã tuyên bố sẽ phải đóng cửa trường Việt ngữ vì không có hiệu trưởng để điều hành.

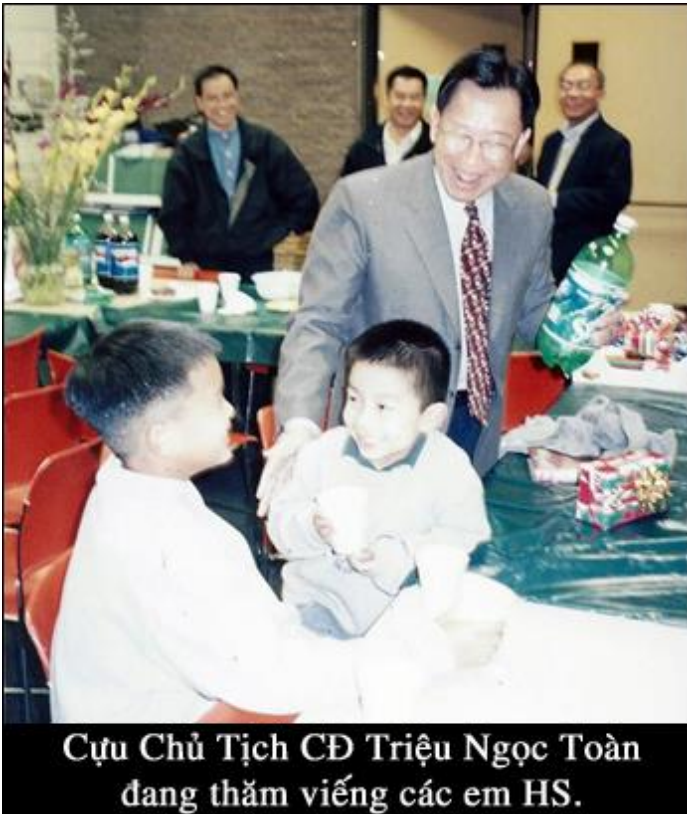
Trước vấn đề khẩn cấp vì Trường Việt Ngữ sẽ bị đóng cửa và các em học sinh sẽ mất cơ hội tiếp tục học tiếng Việt, cô Đào Bùi (phu nhân của Thầy Sáu Châu hiện nay) đã khẩn khoản ngõ ý yêu cầu tôi nhận chức hiệu trưởng để cứu vãn tình trạng này. Cô Đào

nói một số đồng các anh chị em trong Cộng Đoàn kể cả cha quản nhiệm cũng đã thảo luận riêng và đồng ý bỏ nhiệm tôi làm hiệu trưởng mà không cần phải qua thủ tục bầu cử nếu tôi nhận lời.

Tin này đến với tôi quá bất ngờ, tôi cứ tưởng cô Đào đang nói chuyện đùa với tôi làm cho tôi phải bật cười. Lý do vì tôi là người kém cỏi nhất trong giáo xứ về trình độ Việt ngữ và tôi cũng không có kinh nghiệm về ngành này; tôi chỉ là một giáo viên dạy Anh ngữ một thời gian ở Việt Nam trước năm 1975 mà thôi.

Cô Đào nói với tôi không có ai trong giáo xứ, nam hoặc nữ, chịu ra nhận chức hiệu trưởng, ai cũng nói vì gia cảnh không có thời giờ phục vụ lúc này. Chỉ có chị Khanh còn có điều kiện vì chị hiện nay không vướng mắc việc trông nom con nhỏ ở nhà. Nếu chị Khanh không nhận làm hiệu trưởng thì trường phải đóng cửa ngưng hoạt động. Như vậy thì khổ cho hơn 100 em học sinh sẽ không có thể tiếp tục học tiếng Việt nữa. Chị Đào còn hỏi tôi: “Chị Khanh có muốn các em học sinh Công Giáo nơi đây phải chuyển qua học tiếng Việt tại một trường Việt ngữ khác thuộc một Hội Thánh Tin Lành gần đây không? Còn về vấn đề chị không có kinh nghiệm thì chị không cần phải lo lắng, vì sẽ có các thầy, cô giáo, phụ huynh học sinh và nhiều người chúng em sẽ phụ giúp chị.” Nghe đến đây tôi mỉm cười vì thương các em học sinh quá.

Tôi về nhà bàn chuyện với chồng tôi - anh Toàn và tôi ngõ ý với anh rằng tôi muốn giúp trường trong lúc này cho đến khi có người khác thay thế. Anh Toàn đồng ý và hứa sẽ hỗ trợ tôi. Tôi liền thông báo cho cô Đào biết tôi “xin vâng.” Thế là tôi trở thành

Cựu Chủ Tịch CĐ Triệu Ngọc Toàn đang thăm viếng các em HS.

hiệu trưởng Trường Việt Ngữ Cộng đoàn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, niên khóa 2000 - 2001. Cộng Đoàn vui mừng và ủng hộ, nhất là các thầy cô trong Trường Việt Ngữ!

Khi bước vào việc, tôi bắt đầu được học hỏi rất nhiều kinh nghiệm quý báu: Tôi hiểu được những công việc và trách nhiệm nặng nề của người hiệu trưởng và BÐH, của các thầy cô cũng như các phụ huynh học sinh và thiện nguyện viên. Kể cả việc các em học sinh đã ngoan ngoãn đến học Việt ngữ vào mỗi ngày Chúa Nhật mà vốn là ngày nghỉ ngơi của các em – đó cũng là sự cố gắng lớn lao đối với các em.

Tôi bắt đầu thông cảm và tri ơn mọi người đã và đang tham gia, góp phần vào những sinh hoạt và công tác thiện nguyện trong trường học. Tôi ngưỡng mộ tinh thần hy sinh và lòng yêu thương, kiên trì, tận tụy xây dựng của mỗi người đã và đang cống hiến cho Trường Việt Ngữ - một môi trường rèn luyện các em học sinh vâng lời cha mẹ, chịu khó đến học hỏi hầu lớn lên các em sẽ là những hậu duệ mang trọng trách bảo tồn di sản của dân tộc: đó là văn hóa, ngôn ngữ, tinh thần yêu quê hương và giống nòi, và thể hiện một hình ảnh tốt đẹp cho cộng đồng Việt Nam ở hải ngoại. Tôi cũng hy vọng các em trong tương lai, với ngôn ngữ của mẹ Việt Nam của các em, Chúa sẽ ban ơn và giúp các em đóng góp tích cực không chỉ riêng cho hai quê hương của chúng ta là Việt Nam và

Hoa Kỳ, mà còn cho cả nhân loại nữa. Vì tôi tin rằng Chúa đã nhìn nhận những gì mọi người đã làm và Ngài thấu hiểu mọi người đang trợn lòng đóng góp công sức và tài năng của mình cho Trường Việt Ngữ!

Tôi xin kể cho quý vị biết thêm một câu chuyện: Trong quá khứ, các em trong Trường Việt Ngữ của cộng đoàn chúng ta chưa bao giờ đi tham dự những cuộc thi Việt ngữ hằng năm được Trung Tâm Trường Việt Ngữ tổ chức tại Trung Tâm Công Giáo, Santa Ana. Sau khi tôi nhận chức hiệu trưởng, tôi được Trung Tâm này kêu mời cho các em học sinh dự thi năm đó. Tôi đã khích lệ các em tham gia, nhưng các em rất lo ngại vì nghĩ mình khó địch nổi với các học sinh ở Santa Ana; vì phần lớn các em ở đó là con em trong các gia đình đồng hương tỵ nạn diện HO mới định cư sau này; các em thường có trình độ Việt ngữ cao hơn. Còn các em ở cộng đoàn chúng ta thì nhiều em được sinh ra tại Hoa Kỳ - giỏi tiếng Anh nhưng kém tiếng Việt. Để giúp cho các em học sinh của chúng ta vượt qua cơn lo âu đó, tôi đã khuyến khích các thầy, cô giáo và phụ huynh học sinh cố gắng giúp các em luyện thi cho kỹ và rời ghi danh dự thi. Để khuyến khích và động viên, một đặc ân cho những em thi rớt được đặt ra: Em nào thi rớt sẽ được Cộng đoàn và Trường Việt Ngữ thưởng cho "**Bảng Tuyên Dương Anh Dũng**" trước cộng đoàn dân Chúa, vì các em can đảm đã ra sức phấn đấu, đón nhận thử thách, đối diện với thất bại, chấp nhận nhụt nhục và can đảm khiêm tốn – đó chính là đức tính "Dũng Cảm!" còn lớn lao hơn sự vinh quang chiến thắng! Với sự hưởng ứng, tích cực giúp đỡ và rèn luyện các con em của các thầy cô và phụ huynh học sinh, các em cuối cùng mạnh dạn đi dự thi.

Ngày đi thi, các em dự thi, các cô giáo và ba, mẹ của các em đều hồi hộp vì đây là lần đầu tiên cộng đoàn chúng ta tham gia sinh hoạt sôi nổi này. Và chính bản thân tôi cũng hồi hộp không kém. **Trong lúc gian nan tôi không quên cất lên tiếng kêu cầu... và Chúa đã đoái thương!** Tôi hướng dẫn các cô giáo và phụ huynh dẫn các em ra xếp thành một vòng tròn và chúng tôi đặt tay trên các em cầu nguyện xin Chúa Thánh Thần thêm sức cho các em và ban cho các em được ơn can đảm và bình tĩnh. Kết quả của cuộc thi là các em của cộng đoàn chúng ta đoạt được bốn (4) giải thắng lớn (trophies).

Trong một Thánh lễ Chúa Nhật kế tiếp tại cộng đoàn nhà, các em học sinh đã đoạt được giải thắng cùng các em thi rớt đều được cha Vũ Thế Toàn thay mặt Trung Tâm Việt Ngữ đích thân đến và cùng cha

quản nhiệm, Phạm Quốc Tuấn, thay mặt giáo xứ và Trường Việt Ngữ, phát phần thưởng. Các em thi thắng được thưởng “Trophies.” Còn những em thi rớt cũng được tặng “**Bảng Tuyên Dương Anh Dũng**” làm phần thưởng an ủi và khích lệ như Trường Việt Ngữ đã hứa trước. Cả cộng đoàn vui mừng tán thưởng. Còn tinh thần các em thì lên như điều gặp gió! Sau khi tôi từ giả Trường Việt Ngữ, tôi nghe nói từ đó đến nay - trong nhiều năm - Trường Việt Ngữ của chúng ta vẫn tiếp tục đưa các em đi dự thi và các em đều đoạt được giải đem về cho trường và cộng đoàn. TA ƠN CHÚA!

Tôi kỳ vọng các em học sinh phải biết hãnh diện và biết trân quý tiếng Việt của mình, vì ngôn ngữ Việt Nam đã từng được những nhà ngôn ngữ học ngoại quốc khen ngợi là một ngôn ngữ nói lên xã hội Việt Nam là một đại gia đình qua cách xưng hô thân mật, biểu lộ tôn ti trật tự, liên đới trong gia đình nội, ngoại và trật tự xã hội cũng như tuổi tác; như: “cụ ông, cụ bà, ông, bà, nội, ngoại, chú, bác, cô, cậu, dì, dượng, anh, chị, em, con, cháu v.v.” Đối với người Việt chúng ta, ai cũng là người phải được tôn trọng và xưng hô như người trong gia đình! Và chúng ta luôn tự xưng hô hạ vai về mình xuống một cách trân trọng và khiêm tốn với bất cứ ai mà chúng ta cho là lớn tuổi hơn mình.

Ngôn ngữ Việt Nam mang theo nhiều dấu tích văn hóa cải cách do ảnh hưởng thăng trầm của lịch sử dân tộc. Việt ngữ đã được tô điểm bằng những tinh hoa và ảnh hưởng của những nền văn hóa Âu, Á; hòa chung với ngôn ngữ Việt nguyên thủy đã tạo nên “Tiếng Nôm” thành Quốc Ngữ Việt Nam - một văn hóa cải tiến phong phú và đa dạng.

Tôi rất tiếc trong khi tôi đang hăng say trong việc phục vụ Trường Việt Ngữ thì tôi nhận được tin người bạn đời của tôi mắc phải một chứng bệnh nan y, nên tôi đã phải từ giả Trường Việt Ngữ một cách gấp rút để tôi có thể chuyên tâm săn sóc nhà tôi. Khi tôi ra đi, tôi không kịp nói lời giã từ và đích thân cảm ơn cha Phạm Quốc Tuấn, chị Quế, anh/chị Thắng/Ngân, anh Chung, cô Đào, cô Thoa, cô Thiện, chị Dzung, quý thầy cô giáo, quý phụ huynh học sinh, các thiện nguyện viên, các em Thiếu Nhi Thánh Thể (đã giúp ngăn chia phòng học) v.v. Mọi người đã giúp đỡ tôi hoàn thành nhiệm vụ của tôi với những thành quả tốt

Phó Hiệu Trưởng Trần Chung đang giới thiệu sách giáo khoa

đẹp mà tôi cảm thấy tôi đã ra đi trong niềm an vui và luyến nhớ.

Tôi cảm tạ Chúa rằng trước nhiệm kỳ của tôi có những Ban Điều Hành và hiệu trưởng; những thầy, cô giáo và các thiện nguyện viên, đã xây dựng nên trường Việt ngữ cho cộng đoàn và đã tụ họp được số đông các em học sinh đến học tiếng Việt ở cộng đoàn mình. Quý vị đó đã để lại cho BDH mới chúng tôi một trường Việt ngữ có đầy đủ những phương tiện, phương thức và hệ thống tổ chức chu đáo; hầu công việc chuyển tiếp của chúng tôi có thể tiến hành một cách thuận tiện, hài hòa và tốt đẹp và các em học sinh cũng được tiếp tục học trong bầu không khí êm đềm, không bị ảnh hưởng vì sự thay đổi BDH. Tôi cũng cảm tạ Chúa vì kế tiếp tôi đã có rất nhiều anh, chị, em rất hăng say tiếp nối phục vụ Trường Việt Ngữ trong chiều hướng thăng tiến rất mạnh mẽ và tốt đẹp.

Tôi biết các em học sinh năm 2000 - 2001 nay đã lớn lên trở thành người thành niên rồi. Có em đã trở thành Linh mục, Soeur, nhiều các em đã tốt nghiệp đại học. Nhìn lại tôi thấy mình đã già rồi. Nhưng mầm non vẫn mọc lên không ngừng, và những kỷ niệm ngày đó vẫn xanh tươi!

Tôi nguyện xin Thiên Chúa Ba Ngôi và Mẹ Maria, Thánh Giuse và Triều Thần Thiên Quốc đoái thương, gìn giữ và chúc phúc cho Trường Việt Ngữ và Trường Giáo Lý ở cộng đoàn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp và ở mọi nơi, tiếp tục đào tạo các em học sinh trong tương lai nên những người con tốt lành của Thiên Chúa.

